

Sygn. akt II PK 308/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia "Towarzystwo L." w P. działającego na rzecz W. B.

przeciwko H. Sp. z o.o. z siedzibą w S.

o zapłatę ryczałtu za nocleg,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 stycznia 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 22 maja 2014 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie „Towarzystwo L.” działając na rzecz pracownika W. B. wystąpiło z pozwem przeciwko H. z ograniczoną odpowiedzialności o zapłatę 27.500 zł z tytułu niewypłaconych ryczałtów za noclegi krajowe i zagraniczne w okresie od 1 kwietnia 2010 r. do 18 lutego 2011 r. Wyrokiem z dnia 28 października 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Sąd ten ustalił, że powód był zatrudniony przez stronę pozwaną w okresie objętym pozwem na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego i odbywał w tym czasie podróże w transporcie międzynarodowym. Powód oprócz wynagrodzenia za pracę otrzymywał od pozwanego dietę w kwocie 42 euro za każdy dzień pobytu za granicą. W trakcie podróży spędzał noce w kabinie samochodu ciężarowego przystosowanej do odbywania noclegów. U pozwanego, jako pracodawcy zatrudniającego ponad 20 pracowników obowiązywał regulamin wynagradzania, którego § 11 określał prawo kierowców do ekwiwalentu pieniężnego na pokrycie kosztów pobytu za granicą, który przysługiwał na pokrycie kosztów wyżywienia oraz noclegu. Pomimo nazwania go w umowie o pracę „dieta” był rozumiany przez wszystkich kierowców jako ryczałt na całościowe i zupełne całkowite wynagrodzenie wszelkich wydatków na trasach kierowców transportu międzynarodowego.

W kwestii oceny prawnej zgłoszonego roszczenia Sąd Rejonowy odwołał się do kwalifikacji podróży służbowej kierowcy w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.) oraz prawa do należności na pokrycie kosztów podróży służbowej na zasadach określonych w art. 77⁵ § 3-5 k.p. w związku z art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców. Pozwany pracodawca nie jest podmiotem publicznym i może uregulować należności pracowników związane z podróżą służbową w odmienny sposób niż w rozporządzeniach Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości i warunków ustalania należności przysługujących w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i za granicą (Dz.U. Nr 236, poz. 1990 i 1991 ze zm.), z wyjątkiem diety, która nie mogła być niższa niż dieta w podróży służbowej na obszarze kraju określona dla sfery budżetowej (art. 77⁵ § 4 k.p.), Sąd

ten uznał, że ryczałty według stawki 42 euro zaspokajały wszelkie roszczenia pracownika, zatrudnionego na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym z tytułu kosztów podróży zagranicznej, w tym obejmowały noclegi. Takie były bowiem postanowienia regulaminowe i umowa stron. Sporny ryczałt był wprowadzony dla ułatwienia rozliczeń wszelkich kosztów pobytu za granicą i był zgodny z obowiązującymi zakładowymi zasadami ustalania zwrotu tych kosztów. Strony miały pełną świadomość tego, że ryczałt ten stanowił całkowite zaspokojenie wszystkich należności związanych z podróżami, a nie tylko diet.

Stanowisko takie podzielił w wyroku zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną Sąd Okręgowy, który oddalił apelację powoda i zasądził od powoda na rzecz pozwanego 900 zł tytułem kosztów procesu poniesionych w postępowaniu odwoławczym. Sąd ten w całości zaakceptował ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji. Pracodawca „pozabudżetowy” regulując samodzielnie kwestie podróży służbowej powinien mieć na uwadze jedynie wysokość samej diety, a ta zastrzeżona przez pozwanego w wysokości 42 euro jest wyższa niż kwota przewidziana w rozporządzeniu o podróżach krajowych. W § 11 regulaminu wyraźnie zastrzeżono prawo pracownika do należności związanych z pobytem za granicą, która jest świadczeniem rodzajowo odmiennym od wynagrodzenia za pracę. Sporne postanowienie § 11 regulaminu jest czytelne, ponieważ jego punkt 1 stanowi, że „pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny na pokrycie kosztów pobytu za granicą w tym kosztów wyżywienia i noclegów w wysokości określonej umową”. Dlatego nie budzi wątpliwości, że pozwany pracodawca w regulaminie wprowadził jedno łączne świadczenie na poczet wszelkich kosztów pobytu za granicą, obejmujące zarówno koszty noclegów, jaki i wyżywienia. W ocenie Sądu drugiej instancji, taka regulacja pozwanego dotycząca wypłaty pracownikom świadczeń związanych z podróżą służbową była prawidłowa, zgodna z wymogami ustawy i respektuje minimalne zastrzeżone art. 77 § 4 k.p. prawo powoda do „diety”.

W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła naruszenia prawa materialnego: (-) art. 18 § 1 k.p., przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że wypłacana pracownikowi kwota 42 euro za dobę podróży służbowej stanowiła

ekwiwalent pieniężny na pokrycie kosztów pobytu za granicą określony w § 11 regulaminu wynagradzania obowiązującego u pozwanego, podczas gdy z łączącej strony umowy (pkt 2.4) oraz z dokumentacji płacowej wynika wprost, że pracodawca zobowiązał się i wypłacał pracownikowi jedynie samą dietę w wysokości 42 euro za każdy dzień pobytu za granicą i takie postanowienia umowy o pracę jako korzystniejsze dla pracownika należy traktować jako obowiązujące strony w pierwszej kolejności; pojęcie „dieta” użyte przez pracodawcę w sporządzonej umowie o pracę obejmuje swoim zakresem także należne pracownikowi świadczenie tytułem ryczału za noclegi, gdy tymczasem pojęcie to zdefiniowane jest w sposób wiążący w dwóch rozporządzeniach MPiPS z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości i ustalania należności przysługujących pracownikom zatrudnionym w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i poza granicami kraju (ustawodawca wymienia osobno diety oraz zwrot kosztów przejazdów i dojazdów oraz noclegów), a zatem nie ma podstaw prawnych, aby w postanowieniach umowy podział ten nie został zachowany. Postanowienia umowy w tym zakresie, jako mniej korzystne dla pracownika nie są ważne z mocy art. 18 § 1 k.p.; (-) art. 18 § 3 k.p., przez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że w zakresie dotyczącym przyznawania należności z tytułu podróży służbowych obowiązujący u pozwanego regulamin wynagradzania obowiązywał pracownika, gdy tymczasem postanowienia regulaminu wynagradzania w § 11 ust. 1 naruszają zasadę równego traktowania w zatrudnieniu; (-) art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 i w związku z art. 18 § 1 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wspólnym zamiarem stron stosunku pracy było zgodne przyjęcie, że użyte w umowie o pracę sformułowanie „dieta” obejmuje także ryczałt za nocleg, podczas gdy taka interpretacja zapisów umowy jest bezsprzecznie mniej korzystna dla pracownika niż interpretacja, która ma podstawy w ogólnych przepisach prawa pracy; (-) art. 77⁵ § 3 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pracodawca mógł swobodnie uregulować wypłatę należności z tytułu podróży służbowych częściowo w regulaminie wynagradzania, a częściowo w umowie o pracę, podczas gdy ustawodawca wyraźnie przewidział, że w przypadku pozwanej spółki możliwe to było wyłącznie w regulaminie wynagradzania i wykluczone jest regulowanie tych kwestii częściowo w

regulaminie wynagradzania oraz częściowo w umowie o pracę; (-) art. 77⁵ § 1, 3 i 5 k.p. oraz § 2 ust. 2 lit. b oraz § 9 rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi (...) z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w związku z § 11 ust. 1 regulaminu wynagradzania, przez zastosowanie w miejsce ogólnych przepisów prawa pracy normy prawnej przewidzianej w § 11 ust. 1 regulaminu wynagradzania, w sytuacji gdy: - regulamin wynagradzania w ogóle nie został podany do wiadomości pracownika w sposób przyjęty u pracodawcy (brak potwierdzenia na piśmie przez pracownika wymaganego przez pracodawcę w § 14 ust. 2 regulaminu wynagradzania), a § 14 ust. 3 regulaminu wynagradzania wyraźnie stanowi, że odmowa potwierdzenia o zapoznaniu się z regulaminem będzie traktowana na równi z odmową przestrzegania postanowień regulaminu; - regulamin wynagradzania w § 11 nie zawiera określenia samej wysokości należnego pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego na pokrycie kosztów pobytu za granicą, a zatem Sąd Okręgowy z uwagi na znaczną ułomność regulaminu w tym zakresie winien ustalić i zasądzić należne pracownikowi wynagrodzenie, kierując się wskazaniem zawartymi w powszechnie obowiązujących przepisach Kodeksu pracy; (-) § 9 ust. 2 rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r. przez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie, że ryczałt za nocleg nie przysługuje pracownikowi w sytuacji, gdy nie poniósł on żadnych kosztów w związku z noclegiem spędzonym w zagranicznej podróży służbowej; (-) art. 8 ust. 8 rozporządzenia nr 561/2006 oraz art. 14 ustawy o czasie pracy kierowców przez ich nieprawidłowe zastosowanie i błędną wykładnię polegające na zastosowaniu tych przepisów do zasad rekompensowania pracownikom kosztów podróży służbowych, podczas gdy przepisy te nie należą w ogóle do przepisów prawa pracy i nie regulują tych kwestii, a są wyłącznie przepisami prawa administracyjnego regulującego czas jazdy i odpoczynki kierowców.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz W. B. 27.500 zł tytułem należności za niewypłacone pracownikowi ryczałty za noclegi w spornym okresie, wraz z odsetkami, alternatywnie domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, w każdym

przypadku o zasądzenie kosztów postępowania za wszystkie instancje i za postępowanie kasacyjne.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw, co potwierdza judykatura Sądu Najwyższego w analogicznych sprawach, którą należy uznać za utrwaloną. Ponieważ skarżący nie zarzucił naruszenia przepisów postępowania, Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi zaskarżonego wyroku przy ocenie naruszenia prawa materialnego (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.). Zgodnie z miarodajnie ustalonym w sprawie stanem sprawy, przesądzające znaczenie miał niebudzący wątpliwości § 11 zakładowego regulaminu wynagradzania, pozwalający uznać, że strony w umowie o pracę uzgodniły, iż ryczałt w wysokości 42 euro obejmuje zarówno wyżywienie podczas podróży służbowej, ale także należności za noclegi. Ustalenie woli, celu i zamiaru stron umowy należy do stanu faktycznego, którym Sąd Najwyższy jest związany na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c., co nie podlega kontroli kasacyjnej (wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2011 r., I UK 281/10, LEX nr 786372; z 23 stycznia 2012 r., II UK 93/11, LEX nr 1163333; z dnia 22 czerwca 2015 r., I UK 367/14, LEX nr 1771586). Skoro w skardze kasacyjnej nie doszło do podważenia miarodajnych faktów i regulacji prawnych, na których podstawie ustalono określoną wolę stron, to wykluczone było na podstawie kasacyjnego zarzutu naruszenia art. 65 § 2 k.c. stanowisko skarżącego, że wola stron była inna niż miarodajnie i wiążąco ustalono. Wprawdzie prawidłowe jest twierdzenie skarżącego, że wola stron nie pozwalała na wprowadzenie do umowy o pracę postanowień mniej korzystnych niż przepisy prawa pracy, ale kasacyjny zarzut naruszenia art. 18 § 1 k.p. byłby zasadny tylko wtedy, gdyby strony uzgodniły prawo do pełnej kompensaty kosztów podróży służbowych w zakresie mniejszym niż przewidują to przepisy prawa pracy. W tym zakresie skarżący twierdził, że kwota 42 euro obejmowała tylko wyżywienie, co wszakże nie podważa oceny Sądów obu instancji, że wymieniona kwota 42 euro była wyższa niż suma

należności ustalanych według powszechnych przepisów prawa pracy, w tym w oparciu o § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm., dalej jako rozporządzenie z dnia 19 grudnia 2002 r.), i diet, której minimalna granica określona była w art. 77⁵ § 4 k.p.

Skład rozpoznający skargę kasacyjną podzielił takie stanowiska Sądu Najwyższego wyrażane w osądzanych podobnych sprawach między tymi samymi stronami, który negatywnie oceniał analogiczne powództwa wytoczone na rzecz innych pracowników pozwanej spółki (por. wyroki: z 13 sierpnia 2015 r., II PK 241/14; 15 września 2015 r., II PK 248/14 i z 7 października 2015 r., II PK 252/14, dotychczas niepublikowane). W tych judykatach Sąd Najwyższy konsekwentnie argumentował, że rozbieżność między umową o pracę a regulaminem wynagradzania (art. 77⁵ § 3 k.p.) występowałaby tylko wtedy, gdyby regulamin określał kwotę diety, tj. gdyby sporne postanowienie regulaminu wynagradzania odnosiłoby się wyłącznie do kosztów wyżywienia i nie obejmowało należności za noclegi. Ponadto sporny regulamin nie jest wyłącznym źródłem spornego świadczenia, gdyż decydujące znaczenie ma ustawa (art. 9 k.p). Kierowcy mają bowiem prawo do należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego ustalanych na zasadach określonych w przepisach ustawowych, w tym wypadku w art. 77⁵ § 3-5 k.p. w związku art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.), czyli do ryczałów za noclegi według stawek określonych w § 9 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. Taki pogląd został wyrażony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 164), w której przyjęto, że zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego - odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w

państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy. W uchwale tej wyjaśniono, że zwrot kosztów noclegu kierowca powinien otrzymać według reguł takich jak w podróży służbowej, mimo że ustawa o czasie pracy kierowców dopiero od 3 kwietnia 2010 r. kwalifikuje pracę kierowców jako podróż służbową, ponieważ wymagany standard adekwatnego noclegu dla kierowcy w transporcie międzynarodowym powinien być wyższy do noclegu w kabinie samochodu (wyrok Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2014 r., II PK 36/14, LEX nr 1567473; z 18 stycznia 2013 r., II PK 144/12, LEX nr 1375389; z 1 kwietnia 2011 r., II PK 234/10, OSNP 2012 nr 9-10, poz. 119 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 7 października 2014 r., I PZP 3/14, OSNP 2015 nr 4, poz. 47).

W przedmiotowej sprawie z miarodajnie ustalonego stanu faktycznego wynikało, że strony w umowie o pracę zgodnie uzgodniły, że pracownik będzie otrzymywał 42 euro na koszty pobytu za granicą za każdy dzień pobytu - od dnia wyjazdu do powrotu na teren Polski, a tak ustalone rekompensaty nie są mniej korzystne niż przepisy powszechne dotyczące minimalnych kosztów wyżywienia (art. 77⁵ § 4 k.p.) oraz ryczałtu za nocleg (§ 9 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r.). W konsekwencji bez znaczenia był problem wykładni pierwotnego zapisu regulaminu wynagradzania oraz zmian w tym regulaminie dokonanych przez stronę pozwaną. W regulaminie wynagradzania nie określono odrębnie kwot diet na wyżywienie ani kwot ryczałtów za noclegi, które w minimalnym zakresie odpowiadały dyspozycjom art. 77⁵ § 4 k.p. oraz w § 9 rozporządzenia z dnia 29 grudnia 2002 r., ale jeden ekwiwalent pieniężny na pokrycie „kosztów, w tym kosztów wyżywienia, kosztów noclegów, w wysokości określonej w umowie o pracę”. W konsekwencji bezpodstawny i chybiony okazał się kasacyjny zarzut, że regulamin w sposób mniej korzystny niż ustawa regulował należności z tytułu podróży służbowych pracowników w transporcie międzynarodowym, skoro w § 11 nie stanowił, że ustalona w umowie o pracę tytułem diety kwota 42 euro dotyczyła

tylko kosztów wyżywienia, przeciwnie kwota ta stanowiła „ekwiwalent pieniężny na pokrycie kosztów, w tym kosztów wyżywienia, kosztów noclegów, w wysokości określonej w umowie o pracę”. I tak sprawę zwrotu kosztów podróży strony uzgodniły w umowie o pracę oraz realizowały w praktyce w uzgodnionym zakresie, nie sygnalizując jakichkolwiek wątpliwości wynikających z rozbieżnych wykładni oświadczeń woli stron. Legitymowało to uznanie przez Sądy obu instancji, że uzgodniona w umowie kwota 42 euro obejmowała diety i ryczałty za noclegi, co wyklucza zasadność twierdzeń skarżącego, że umowa o pracę określająca 42 euro za każdy dzień pobytu pracownika za granicą dotyczyła tylko kosztów wyżywienia, zgodnie z zasadą korzystności obowiązującą w pierwszej kolejności. Tymczasem stanowisko takie pozostaje w sprzeczności z miarodajnymi ustaleniami w sprawie, zważywszy że łączna suma minimalnej diety oraz ryczałtów, wynikająca z ówczesnie obowiązujących norm powszechnego prawa pracy, była niższa niż 42 euro. W tym zakresie bezpodstawne i nieuzasadnione okazały się kasacyjne zarzuty naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 18 § 1 k.p. i art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Chybione okazał się również zarzut naruszenia art. 18 § 3 k.p., który skarżący wiązał z wykładnią § 11 regulaminu wynagradzania, która w jego ocenie naruszała zasady równego traktowania w zatrudnieniu. Tymczasem wysokość należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowych została całościowo uregulowana przez strony w umowie o pracę, a nie tylko w regulaminie wynagradzania i obowiązywała wszystkich kierowców zatrudnionych w transporcie międzynarodowym pozwanego.

Wreszcie bezpodstawny był zarzut, że ze względu na dyspozycje art. 77⁵ § 3 k.p. pracodawca nie mógł w umowie o pracę szczegółowo uregulować należności z tytułu podróży służbowych. Zastrzeżenie, że nie określa się ich w umowie o pracę, gdy pracodawca był zobowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania, nie prowadziło do nieważności adekwatnych uzgodnień umownych. Zgodnie z art. 9 k.p., które reguluje hierarchię źródeł prawa pracy, regulamin wynagradzania nie może być mniej korzystny niż ustawa, czyli jego postanowienia w przedmiocie należności przysługujących tytułem podróży służbowych nie mogą być mniej korzystne niż regulacje wynikające z art. 77⁵ § 4 k.p. w związku z rozporządzeniami

Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości i warunków ustalania należności przysługujących w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i za granicą, jeżeli strony skonkretyzowały w umowie o pracę wysokość należności przysługujących pracownikowi - kierowcy międzynarodowemu - z tytułu podróży służbowych. Takie umowne uzgodnienie nie było nieważne tylko dlatego, że kwestia ta powinna być uregulowana w regulaminie wynagradzania, dlatego kasacyjny zarzut naruszenia art. 77⁵ § 3 k.p. nie prowadził do stwierdzenia nieważności umów o pracę w spornym zakresie. Skarżący powołując się na treść art. 77⁵ § 1, 3 i 5 k.p. oraz § 2 ust. 2 lit. b oraz § 9 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. twierdził, że skoro regulamin wynagradzania nie zawierał określenia samej wysokości należnego pracownikowi ekwiwalentu na pokrycie kosztów pobytu za granicą, to pracownikowi przysługuje wynagrodzenie zgodnie ze powszechnie obowiązującymi przepisami Kodeksu pracy. Tymczasem taki zarzut skarżącego pomija postanowienia umowne stron, a w każdym razie nie zawiera wyliczeń, które pozwalałyby przyjąć, że kwota 42 euro była niższa niż przysługujące pracownikowi należności z tego tytułu na podstawie art. 77⁵ § 4 k.p. w związku z rozporządzeniem z dnia 19 grudnia 2002 r. Odwoływanie się do dyspozycji art. 77⁵ § 5 k.p. byłoby uprawnione tylko wtedy, gdyby regulamin wynagradzania ani umowa o pracę nie zawierały postanowień, o których mowa w art. 77⁵ § 3 k.p., czyli nie precyzowały zakresu i wysokości łącznych należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych. Podnoszony przez skarżącego zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. byłby zasadny wtedy, gdyby Sąd oddalił powództwo, uznając, że kierowcy nie mają prawa do ryczałtu za noclegi w kabinie samochodu. Taka wykładnia sprzeczna byłaby ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zaprezentowanym w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 164).

Skoro jednak w przedmiotowej Sądów obu instancji miarodajnie ustaliły, że skarżący pracownik otrzymywał uzgodniony ryczałt w łącznej kwocie 42 euro według zasady ustalonej przez strony w umowie o pracę, która gwarantowała kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym - nie mniejszą

rekompensatę niż kwota ryczału za noclegi wynikająca z rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r., to nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu skargi kasacyjnej dotyczącego nieprawidłowego zastosowania i błędnej wykładni art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. UE. L. 2006.102.1) oraz art. 14 ustawy dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, które dotyczą gwarantowanych okresów odpoczynku dobowego i tygodniowego, a zatem nie obejmują kwestii rekompensat kosztów podróży służbowej. Na taki zakres regulacji zwracał uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c.

kc